

JOSCHKA FISCHER BUDAKESZIN

Kötelező megálló

Mi tagadás, zavarban vagyok, hogyan is szólítsam meg a Német Szövetségi Köztársaság egykori külügyminiszterét, alkancellárját. Nem a protokollban való jártasság hiányzik, hiszen azt azért tudom, hogy mi jár még akkor is az ilyen magas funkciót betöltött személyiségeknek, ha már elbúcsúztak a hivataluktól. De hát hogyan is mondhatnám azt Joschka Fischernek, az egykori 68-as lázadónak, utcai harcos anarchistának, zöld párti politikusnak, aki társaival együtt pulóverben és tornacipőben vonult be annak idején a Bundestagba, és elsőként ejtett ki nyilvánosan ebben a szen-

tanában, szokott formáját hozza, ahogy válaszol:

– Kiváltságos vagyok. Egyelőre élvezem, hogy megengedhetem magamnak, hogy csak azt csináljam, amihez kedvem van, s közben azon gondolkozzam, közel a hatvanhoz, hogy egy új fejezetet nyissak az életemben.

– Szóval éli a nyugdíjasok életét?

– Nem, dehogyan mentem nyugdíjba, nem akarok még visszavonulni, csak valami máshoz akarok kezdeni.

– A politikának végleg hátat fordított?

– Végleg.

– Azt mondják, egy politikus sose ejtse ki két szót, azt, hogy soha, és azt, hogy örökké.

– Igaz mondas, csak hogy én már nem vagyok politikus, tehát kimondhatom, látja, ez is a kiváltságaim közé tartozik.

Az egykori politikus módot talált arra is, hogy elbeszélgesen a budakeszi notabilitásokkal, mielőtt az óvodakertben a tiszteletére rendezett műsort megnézte volna. Többen a mai európai helyzetről, külpolitikai ügyekről kérdezték.

Joschka Fischer válaszaiban többször visszatért arra, hogy az európai népek számára csak az Európai Unió hozhat végleges megoldást a tekintetben, hogy évszázados sérelmeiket maguk mögött hagyva, immár az együttműködésre, az integrációra törekedjenek.

Itt vagyunk a budakeszi német nemzetiségi óvodában – magyarázta az asztalnál, amit körülültek a budakesziek –, ahol két nyelvű gyerekek nőnek fel. Mindannyian európai fiatalok lesznek. Euróval fizetnek majd, a schengeni határok között élnek.

Elnök asszony, mutassa az utat!

Az európai integráció ellenére sem kell azonban senkinek sem feladnia az identitását. Kötelességünk is, hogy azt megőrizzük és kiálljunk mindenki jogáért, hogy megőrizhesse. Hiszen a különböző nyelvek, kultúrák gazdagítanak mindannyiunkat. Ez nem nacionalizmus. A nacionalizmus viszont a legnagyobb károkat okozta a múltban Európának, ami ellen ma is föl kell lépni, küzdeni kell.

Biator Oszti

Hölgyem, nem tudja, mi ez az izé az orrom alatt?

télyben olyan szavakat, mint hogy „*ön egy seggfej, elnök úr*”, egyenesen a házelnökhöz intézve mondatát; szóval hogyan is mondhatnám ennek az embernek azt, hogy „*excellenciás uram*”? Még akkor is, ha a budakeszi német nemzetiségi óvoda kertjében fesztelenül sétáló férfiú azóta öltönyre cserélte a farmert és a pulóvert, nem is akármilyenre: ha jól saccolom, árából az éppen esedékes tatarozást simán kifizetném.

De nem azért vagyok újságíró, hogy sokat töprengjek az efféléken, könnyen áthidalom a dilemmát, amikor így üdvözlöm a vendéget: Excellence (angolul), csak hogy tudja, tudom, mi a dürgés, majd gyorsan hozzáteszem: Herr Professor, hiszen úgy tudom, tanít és díszdoktora több egyetemnek. A tiszteletet is megadtam, meg kicsit humorosra is vettem, zárójelbe is tettem az egészet, és Jóskánk szemmel láthatóan veszi is a lapot.

Amikor aztán, a villáminterjúra rátérően, azt kérdezem, mivel foglalkozik mos-

Joschka hátulról, szemben a néptáncegyüttes

Kitüntették

Joscha Fischer alig fél napot töltött Magyarországon. Azért jött szeptember 21-én Budapestre, hogy személyesen vehesse át a Széchenyi Aranyérmét, amivel kitüntették. A pár órás program ellenére is talált módot arra, mint egyébként mindig, valahányszor Magyarországon jár, hogy ellátogasson Budakeszire, abba az egykori faluba, ahonnan a szüleit a sváb lakosság többségével együtt 1946-ban kitelepítették. A helyi, német nemzetiségi óvodában találkozott a budakeszi német nemzetiségi önkormányzat vezetőivel, a város egyéb notabilitásaival, hogy egy rövid köszöntő után részt vegyen az óvodakertben a tiszteletére rendezett műsoros ünnepségen, ahol az óvodai dolgozókon kívül a gyerekek és szülei is nagy számban vettek részt, s látható rokonszenvvel fogadták az egykori politikust.